

reisverslag Oekraïne reis mei 2004

***“Hij is een Vader der wezen,... een God, Die de eenzamen zet in een huisgezin”
(Psalm 68:6a en 7a)***

“Hij, Die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde.” (Jeremia 31 :10b)

Naar Kiev

Met drie busjes, stampvol kleding, speelgoed, matrassen en ledikantjes, reisden we opnieuw af in alle vroegte naar Oekraïne op zondagmorgen 2 mei. We maakten nog een benauwd half uur door, omdat Wim zijn paspoort zoek was. God zij dank, werd het gevonden in zijn portefeuille. Hij had het nodig gehad bij het veranderen van uitzendburo en vergeten terug te doen in zijn reisetui Willem van de Weijden uit Dordrecht en Herwin Verwoerd reden in de Mercedes Vito, beschikbaar gesteld door Cor Stolk. Jan Luth en Peter Joosten uit Ede/Lunteren vanuit de stichting Nachamoe, nachamoe ami (Troost, troost Mijn volk) bestuurden de Mercedes Sprinter van Jan zelf. Ria en Wim in het bekende ‘groene’ gehuurde busje.

Omdat Polen sinds 1 mei bij de EU hoort, waren we de grens Duitsland/Polen in 2 minuten over. Er was alleen paspoortcontrole.

We kwamen 's avonds veilig in een hotel vlak voor Warchau aan. Vooral in Polen met z'n tweebaanswegen die vaak als drie- en zelfs vierbaanswegen gebruikt worden, word je je weer bewust, Gods bescherming nodig te hebben in het verkeer.

De volgende morgen waren we om 10.00uur aan de Oekraïense grens, zoals gepland. Het leek er lange tijd op dat we heel snel de grens over zouden zijn, omdat we goede papieren hadden en omdat humanitair vervoer voorrang krijgt. Maar de moeilijkheden begonnen toen bleek dat 2 van de 3 weeshuizen niet geregistreerd bleken te zijn in Kiev bij het Kabinet van ministers voor humanitaire hulp. Na veel praten, onderhandelen, wachten, lopen van het bekende kastje naar de als loketten ingerichte ‘muur’, waren we om 17.30 de grens dan eindelijk over.

Toen volgde een zeer vermoeiende rit naar Kiev, omdat we de meeste tijd in het donker moesten rijden over wegen met niet al te best asfalt en naast de weg lopende en fietsende en ‘karrende’ mensen zonder verlichting.

Wat waren we dankbaar toen we om half drie, Oekraïense tijd half vier, in Ira's flat binnenstapten.

Invalidenweeshuis Ladyzyn

De afspraken op dinsdag moesten nagekomen worden. Dus na een korte nachtrust vertrokken om 10.30 richting Vinitza. Ira en Koen gingen met ons mee. Koen Carlier is namens Christenen voor Israël international bezig kontakten te leggen in Oekraïne met Ebenezer. Via hen willen ze de hulp aan de Aliya van Joden in Oekraïne en andere voormalige Sowjetstaten voortzetten. We hebben het als geweldig zegenrijk ervaren, samen met Ira en Koen de volgende dagen op te trekken.

Zina, een Joodse vrijwilligerster, wachtte ons op. In haar flat waar zij ook voor Joodse weeskinderen zorgt, lieten we al wat kleding en speelgoed achter. Ook voor de kleine schattige Vika van 2 ½ jaar, dochter van een wees, die nu getrouwd is, hadden we leuke spullen; o.a een kinderpoppenwagen met een pop. Samen met Zina en een vrouw uit het weeshuis gingen we naar verschillende apotheken, waar we heel veel medicijnen kochten. Ook kochten we nog veel pakken babyvoeding, dat met water aan te maken was. Als St. Roechama hadden we aangeboden medicijnen en babyvoeding te betalen.

Daarna gingen we naar het invalidenweeshuis, waar we pas om 7 uur 's avonds aankwamen. Totaal van de buitenwereld afgesloten ligt het heel mooi hoog aan een prachtige rivier. Helaas, de kinderen, die er verzorgd worden, beseffen dat laatste niet of zien het zelfs nooit, omdat ze gewoon nooit buiten komen.

We werden hartelijk ontvangen door de hoofdarts, die op ons gewacht had. We hadden voor dit weeshuis een kinderstoel voor een invalide, 60 kindermatrassen, 5 ledikantjes, luiers, verpleegstersuniformen en knuffels bij ons. Vooral de matrasjes waren hard nodig. De matrasjes die je zag waren totaal doorgelegen en aan hard aan vervanging toe. Sommige kinderen lagen op de planken. Wat je daar aantrof was diep triest: misvormde kindjes, achtergelaten door de ouders, die er niets mee te maken willen

hebben en zelfs bij de begrafenis niet aanwezig willen zijn. De meeste kinderen worden niet ouder dan 22 jaar. Aan sommige kinderen, die nog enig begrip hebben, mochten we knuffels uitdelen. Als je die blijdschap zag op die gezichtjes!

We kregen een rondleiding. Wat een werk wordt daar elke dag verzet met eenvoudige hulpmiddelen of zonder. Denk aan 1200 luiers die elke dag gewassen en gedroogd moeten worden met oude apparaten.

Voor we weggingen overhandigden we nog een schilderij dat kinderen uit de kerk van Jan en Peter hadden gemaakt. Erg leuk.

Deze avond gingen we met veel onvergetelijke indrukken weer laat slapen, om de volgende dag onze missie voort te zetten.

Babyweeshuis

Met Zina vertrokken we naar het eerste Joodse gezin. Dat was niet echt een arm gezin, maar Zina had dit gezin opgegeven omdat het zoontje van 2 ½ jaar niet zolang geleden was geopereerd aan zijn hartje. Na deze familie bezochten we het babyweeshuis. De directrice was eerst niet zo bereidwillig, omdat wij gevraagd hadden om de twee Joodse babytjes te mogen zien. In haar kantoor heeft Wim uitgelegd dat we ieder die hulp nodig heeft willen helpen en dat we een specifieke visie hebben voor het Joodse volk. Natuurlijk wilden we alle kinderen zien. Ze draaide helemaal bij en was uiteindelijk heel blij met alle spullen die we brachten: 50 zakken babykleding/schoenen en 10 dozen vol speelgoed, een kinderfietsje, 5 ledikantjes met matrasjes enz.

We kregen een rondleiding, ondanks dat alle kinderen lagen te slapen (verplicht middagslaapje van 1-3 uur) Onvoorstelbaar dat zulke lieve babies door de ouders in de steek zijn gelaten. Sommige ouders zijn niet in staat voor kun kind te zorgen bijv. omdat ze verslaafd zijn. Anderen zijn in de steek gelaten, omdat ze met een handicap geboren zijn. Zie bijvoorbeeld het meisje op de foto met een open gehemelte. Vol gedachten vertrokken we weer.

Chesed

Hierna bracht Zina ons naar Chesed, een Joods liefdadigheidsstichting. We spraken met de directeur van de stichting. Hij vertelde over het ontstaan, het werk van stichting enz. en wij over onze stichting en werk. Zij helpen heel veel Joodse gezinnen in Vinnitsta en wijde omgeving; Bijv. oude mensen worden bezocht en naar het centrum gebracht voor contacten onderling enz. Er worden Joodse feesten gevierd, muziek gemaakt en gezongen. Kortom; Chesed is voor de Joodse gemeenschap een plaats van hulp en ontmoeting. De stichting gaf aan graag met ons te willen samenwerken in de toekomst. We zagen dit echt als Gods leiding.

Familie Weisman

Het bezoek aan de volgende Joodse familie heeft een blijvende indruk achtergelaten. In een tweekamerappartement leefden 6 mensen; de familie Zozovske-Weisman: Opa, oma, dochter met haar man en hun twee kinderen. Opa was al lange tijd ernstig ongeneeslijk ziek en lag op een bed in de woonkamer. Oma zorgde al lange tijd voor hem. De familie heeft zo ongelooflijk veel moeten verwerken. Aan de wand hing een portret van hun zoon met zijn vrouw. Ze waren beiden omgekomen bij een auto-ongeluk in Moskou. Oma begon op een gegeven moment te vertellen over hun ervaringen met de shoa (holocaust). Zij zijn de enige overgeblevenen van de hele familie. Ze vertelde dat ze een dag voordat ze geëxecuteerd zouden worden, bevrijd werden door de partizanen. Een indrukwekkend verhaal. Je zag bij deze vrouw echt de pijn in haar ogen. Ze vertelde ook dat ze zich elk detail herinnert vanaf het begin van de shoa van wat ze heeft meegemaakt. Medewerkers van Steven Spielberg, van de film Schindler List, zijn ook bij haar geweest en hebben haar verhaal opgenomen.

We konden bij deze familie naast kleding en schoenen ook nog een nieuwe pannenset achterlaten. Het mooiste was wel dat Koen bij het weggaan nog het woord nam. Hij vertelde van Gods plan met Israël. Dat Hij de volken gebruikt om Zijn volk, de Joden, naar huis te brengen. Hij vroeg hen na te denken over "Aliya" te maken. Er kwamen vragen en oma was geroerd. Het boekje: "Israël; Gods plan", dat Koen overhandigde, werd gretig aanvaard. We konden zien dat het hen allemaal geraakt had.

Families

Daarna bezochten we de familie Kosttjoek. Valentin en Vasiliy, twee jongens van 10 en 11 jaar waren zo blij met hun kleding en speelgoed. Onze stichting en ook stichting Nachamoe hadden voor elk kind een tas vol met kleding en wat speelgoed gemaakt. Dat konden we doen omdat we van tevoren, de namen en leeftijden van de kinderen wisten. Het uitpakken van die tassen was mooi om bij te zijn. We hadden 'toevallig' ook nog twee paar skeelers. Die pasten deze twee jongens precies en die moesten natuurlijk gelijk uitgeprobeerd worden. De woonkamer en de keuken zagen er allebij zo armoedig en vies uit. In de slaapkamer lag de invalide vader, hij had kanker.

Zo zijn we in Vinnitsa bij verschillende Joodse families geweest. Maar ze alle tien bezoeken ging niet vanwege tijdgebrek. Daarom hebben we de rest van de tassen achtergelaten bij Chesed. Daar zullen de gezinnen naar toekomen om de pakketten voor de kinderen in ontvangst te nemen en ook nog meer kleding uit te zoeken, want we hebben ook zakken met kleding voor volwassenen achtergelaten.

Chmelnitsky

Vervolgens gingen we 's avonds onderweg naar Chmelnitsky, een afstand van ongeveer twee uur. We aten in een bijzonder restaurant "Medzjibisj". Opgezet door een Joodse man, vlakbij het dorp met dezelfde naam. Dit dorp is beroemd geworden, omdat de grondlegger van het Chassidisme, een stroming binnen het Jodendom, daar begraven ligt. Hij heet Israël ben Elieser maar hij is beter bekend onder de naam: Baäl Sjem Tov. Jaarlijks komen duizenden Joodse pelgrims hem daar gedenken. Ria en Wim zijn daar vrijdag op de terugweg naar Kiev geweest. We zagen de begraafplaats en de oude en nieuwe synagoge. Het was indrukwekkend.

Toen we in Chmelnitsky aankwamen was het al laat. We zochten ons hotel op en gingen slapen. De volgende morgen, donderdag inmiddels, pikten we Iva, onze joodse contactpersoon in Chmelnitsky, op en bezochten met haar ook verschillende gezinnen. Overal namen we de tijd om de pakketten te overhandigen en kleding, schoenen enz. te laten uitzoeken. De moeder van Sasja, een invalide man van 25, was zo blij met het bezoek en blij met alles wat ze kreeg. Vooral toen Koen vertelde van de mogelijkheden van Aliya maken, was ze erg dankbaar. Spontaan ging ze het rijtje af en kreeg iedereen een dikke kus.

Ook het bezoek bij Bogdana, een meisje van 14 jaar, en haar moeder en

oma, was onvergetelijk. Het verdriet van het moeilijke leven was bij alle drie zichtbaar in hun gelaatsuitdrukkingen. Oma liet haar borduurwerkjes zien, die ze met veel moeite, vanwege haar slechte ogen, had geborduurd. Het was fijn te merken dat ze al serieus denken aan Aliya te maken. Toen Koen vroeg of ze weleens aan Aliya dachten antwoordde oma: "Ik wil graag, ik wil heel graag." Bogdana kende al wat Hebreeuws. Koen had goede aansluiting met zijn verhaal. Oma zei ook nog, hoewel ze eerst zei als atheïst te zijn opgevoed, dat ze elke dag bidt dat haar kleindochter een goede toekomst in Israël mag hebben. Zelf dacht ze er niet voor in aanmerking te komen, maar Koen kon haar bemoedigen door te zeggen, dat het voor haar ook kan.

Ria en Wim hadden het allemaal al eerder gezien, de anderen nog niet. We hadden allemaal dezelfde indruk. Er wordt alles gedaan wat maar mogelijk is, zodat de kinderen zich THUIS voelen. De vice-directrice zei ook, dat kinderen die allang van school zijn en in de stad wonen regelmatig terugkomen naar het internaat, gewoon voor de sfeer enz. Maar wat we (opnieuw) zagen van de gebouwen! Het was allemaal zo oud, te oud om op te knappen. Vooral de wasruimte, de douche en badruimte zagen er zo mensonwaardig uit. Eén ding is hier nodig, alles tegen de vlakte en dan nieuw bouwen. Dat is ook allang de bedoeling, vertelde Iva, maar het gebeurt maar steeds niet.

Tegenover dit alles staat, dat de leiding zo goed voor de kinderen is. Dat konden we aan alles merken. Ook werd steeds, vooral door de directrice, het vertrouwen in God uitgesproken.

We laadden uit, d.w.z. de kinderen renden om het hardst om maar zoveel mogelijk keer te kunnen 'sjuwen'. Binnen de korste keren waren we leeg.

Toen kwam het leukste van het bezoek. De kinderen kwamen allemaal naar de gemeenschapsruimte. Daar brachten we de pakketten heen, die door kinderen van de Ned. Ger. Kerk in Ede gemaakt waren. Ook de zelfgebreide sokken brachten we erheen. Toen begon het uitdelen, ordelijk en sfeervol. Zo blij als de kinderen waren, met een zakje met zeep, tandpasta, stiften een speeltje, wat snoepgoed enz. Een paar sokken kregen ze erbij.

Een paar meisje hadden spontaan een 'tegenactie' op touw gezet. Ze hadden uit eigen tuin narcissen geplukt. Ieder van ons kreeg er één. Het zei ons meer dan het grootste boeket.

We hebben de kinderen nog gezegd, dat we vrienden zijn, maar wel erg ver weg wonen. Maar dat één Vriend altijd bij hen is: Jezus. Toen zongen we het eerste vers van: "Welk een vriend is onze Jezus." En daarna ook nog "Hinnematov oe manaiem"

We namen afscheid. Ontroerend. Ze wilden bij wijze van grap Herwin nog achterhouden omdat hij voor architect leert, om voor hen een nieuw gebouw te tekenen.

Daarna brachten we de overige spullen voor de Joodse kinderen en gezinnen naar de flat van Iva, omdat we geen tijd meer hadden om het te zelf te brengen. Maar omdat Iva toch graag aan één

jongen de fiets wilde geven die we bij ons hadden, belde zij Sasja, om naar haar flat te komen. We verrasten hem met de fiets, die onze burens hadden meegegeven. Hij straalde: een fiets en nog wel met verlichting, nee maar!

Babi Yar

Vrijdag zijn Herwin, Willem, Jan en Peter weer huiswaarts gegaan. Ria en Wim gingen met Ira en Koen terug naar Kiev. Daar hebben we het monument Babi Yar bezocht. Dat monument werd opgericht ter nagedachtenis aan het vermoorden van meer dan 30.000 Joden in twee dagen tijd.

Maandag hadden we o.a. een ontmoeting met het leidersechtpaar in Oekraïne van de Stichting Ebenezer; Viktor en Tanya. Met hen hebben we nog de mogelijkheden besproken voor wat betreft de voortzetting van de hulptransporten eventueel ook naar hen.

Dinsdagmorgen gingen Ria en Wim ook huiswaarts. Zowel zij als de anderen waren heel snel de grens over en kwamen gezond en wel en voldaan thuis aan.

We waren zo dankbaar voor wat we mochten doen. God deed het alles gelukken. Hem komt ook alle eer toe.

Bedankt lieve vrienden voor:

- jullie meeleven en jullie gebeden
- het breien van sokken
- het geven van geld
- het helpen sorteren van kleding
- het inladen van het busje
- het opslaan van de spullen
- het naaien van dekbedjes/luiers enz.
- het maken van poppenkleertjes
- het geven van kleding, speelgoed en poppen
- het ..... enz.
- voor jullie liefde

Bedankt ook de mensen van St. Nachamoe voor alles wat jullie bijgedragen hebben!

Geve God dat we samen nog veel mogen doen voor het Joodse volk en voor weeskinderen

Zina bij het Joodse meisje Anna in het invalidenweeshuis

Gevraagd voor de volgende reis (D.V. begin oktober):

- goede (liefst gesorteerde) kleding, sokken, schoenen en speelgoed
- spullen voor invaliden: krukken, wagens, po-stoelen enz..
- sokkenwol
- geld
- sorteerd(st)ers van kleding, voor op de dinsdagmiddag van 13.00-15.00 (andere dagen/tijden kan ook in overleg)

Secretariaat St. Roechama:
Claes de Jongestraat 31
2957 AD Nieuw-Lekkerland
tel/fax: 0184-683478
E-mail: roechama@filtnet.nl
Rabobank 36.24.39.486
t.n.v. St. Roechama te Gouda
K.v.K. : nr. 24358678